

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 106. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613871600/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

to Sider.« — »Jeg kan virkelig her kun see den ene,« svarede Adalbert mismodig. »Mændene ere fordringsfulde,« blev Emilie ved, »de ere saa indtagne af dem selv, saa overbeviste om deres egen Uimodstaaelighed, at endog den alleruskyldigste Venlighed fra vor Side betragtes som Tegn paa Hylding og Underkastelse, og naar de saa finde dem skuffede i deres overspændte Forventninger, da skulle vi bære Skylden, det falder af sig selv.« — »Og hvis jeg havde haabet, at De nærrede nogen Godhed for mig, er De da saa ganske uskyldig deri, Emilie?« — »Fordi en Mand til en vis Grad behager os,« vedblev Emilie, »eller fordi vi af Grunde, der maaskee aldeles ikke vedkomme hans Person, søge hans Venskab, og fordi vi tilsidst, naar vi mærke, at han har misforstaaet os, trække os tilbage, ere vi derfor strafskyldige? Ere vi derfor grusomme og falske, som den fornærmede Egenkiærlighed da saa tidt finder for godt at kalde os? Jeg mener snarere, at det er vore ubeføiede Anklagere, der fortiene Dadel.«

Da Adalbert hørte disse Ord, svarede han intet, men vendte sig bort og gik, med Hiertet gennemtrængt af bitter Smerte. »Det er sandt, jeg kan ikke juridisk overbevise hende om hendes Troløshed,« sagde han, da han befandt sig alene, »hendes Øiekast, Smil og Haandtryk vare kun stumme Vidner, der ikke gielde for nogen Ret, men dog er hun troløs,« blev han heftigere ved, »dog spiller hun et bedragerisk Spil, og alle de Fortrin, hvormed Naturen udstyrede hende, vorde til falske Tærninger i hendes Hænder.«

Det var en deilig Morgen, Fuglene sang i Skoven, Blomsterne duftede, Kilderne rislede, men Adalbert mærkede det ei, han vandrede den hele Dag igjennem Sletter og Skove, og vidste neppe, hvorhen hans Fødder bare ham. Saaledes traf det sig, at han,